

Sygn. akt I A Cz 2602/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Hanna Nowicka de Poraj

Sędziowie: SSA Wojciech Kościółek

SSA Józef Wąsik (spraw.)

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2015 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. (w likwidacji) oraz (...) spółce akcyjnej w K.

o zabezpieczenie roszczeń

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 10 października 2014 roku, sygn. akt IX G Co 222/14

postanawia:

1. oddalić zażalenie;

2. zasądzić od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. (w likwidacji) oraz (...) spółce akcyjnej w K. kwoty po 77 zł (siedemdziesiąt siedem) złotych tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

Sygn. akt I A Cz 2602/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 10 października 2015r Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił wniosek (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniesiony przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (w likwidacji) w T. i (...) spółce akcyjnej w K. o zabezpieczenie roszczeń opartych na art. 18 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

W uzasadnieniu Sąd wskazał: uprawniony wniósł o zabezpieczenie: roszczenia o zobowiązanie obowiązanych do uchylenia (...) spółki (...), roszczenia o zakazanie spółce (...) sporządzania sprawozdania likwidacyjnego i składania wniosku o wykreślenie spółki (...) z rejestru oraz roszczenia o zakazanie spółce (...) zatwierdzania sprawozdania likwidacyjnego spółki (...) bez uprzedniego wykonania lub zabezpieczenia wykonania szczegółowo we wniosku opisanych umów zawartych przez uprawnionego ze spółką (...). Jako sposób zabezpieczenia uprawniony wskazał zakazanie spółce (...) sporządzania sprawozdania likwidacyjnego oraz składania wniosku o wykreślenie spółki (...) z rejestru oraz zakazanie spółce (...) zatwierdzania sprawozdania likwidacyjnego spółki (...) do czasu prawomocnego zakończenia postępowania z powództwa uprawnionego przeciwko obowiązany o usunięcie skutków dokonanych naruszeń oraz ewentualnie o zaniechanie niedozwolonych działań.

Uprawniony podał, że w 2010 r. zawarł ze spółką (...) umowę sprzedaży energii elektrycznej oraz umowę sprzedaży praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia. Umowy zostały zawarte na 15 lat. Cena energii

elektrycznej określona została przez strony na poziomie niższym od cen rynkowych w zamian za gwarancję zakupu energii przez czas trwania umowy. Jedynym wspólnikiem w spółce (...) jest spółka (...).

Środki na wybudowanie turbin wiatrowych produkujących energię elektryczną uprawniony uzyskał z kredytu bankowego. Uprawniony sprzedawał energię (...) spółce (...) od listopada 2012 r. a ta spółka płaciła cenę. Pod koniec 2012 r. spółka (...) zwróciła się do uprawnionego o zmianę umów poprzez obniżenie ceny energii elektrycznej. Uzasadnieniem zmiany umowy była nadzwyczajna zmiana stosunków polegająca na obniżeniu rynkowych cen energii. Uprawniony nie wyraził zgody na zmianę umowy, ponieważ zobowiązał się wobec banków udzielających kredyt na budowę turbin, że nie obniży ceny produkowanej energii. Uprawniony oraz obowiązani prowadzili negocjacje ale nie doszło pomiędzy nimi do porozumienia.

Spółka (...) będąc jedynym (...) spółki (...) zamierzała połączyć tę spółkę ze spółką (...). Plan połączenia spółek został złożony do akt rejestrowych spółki (...). Wynika z niego, że wartość księgowa spółki (...) 1 listopada 2012 r. równa była 57 029 533,18 zł. W pierwszym kwartale 2013 r. spółka (...) zaprzestała handlu hurtowego energią elektryczną, co zmniejszyło jej przychody. W 2013 r. spółka (...) poniosła stratę ponad 4,4 mln zł. W 2012 r. spółka osiągnęła zysk ponad 12,2 mln zł. W lipcu 2013 r. spółka (...) sprzedała sprzęt IT. Spółka rozwiązała umowy o pracę z 11 pracownikami oraz prezesem zarządu i dyrektorem naczelnym. W grudniu 2013 r. spółka (...) zbyła udziały w spółce Przedsiębiorstwo (...).

W dniu 2 lipca 2014 r. spółka (...) jako jedyny wspólnik w spółce (...) podjęła uchwałę o jej rozwiązaniu. Ogłoszenie o likwidacji spółki z wezwaniem wierzycieli do zgłoszenia wierzytelności ukazało się w Monitorze Sądowym i Gospodarczym z 15 lipca 2014 r.

Uprawniony podał, że przeprowadzenie likwidacji i wykreślenie spółki (...) z rejestru doprowadzi do wygaśnięcia umów zawartych w uprawnionym a to wyrządzi uprawnionemu szkodę.

Zdaniem uprawnionego działania obowiązanych stanowią czyn nieuczciwej konkurencji opisany w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji a uprawnionemu przysługują roszczenia z art. 18 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy.

Sąd Okręgowy uznał za uprawdopodobnione następujące fakty:

W 2010 r. uprawniony zawarł ze spółką (...) umowę sprzedaży energii elektrycznej oraz umowę sprzedaży praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia na 15 lat. Jedynym wspólnikiem w spółce (...) jest spółka (...). Środki na wybudowanie turbin wiatrowych produkujących energię elektryczną uprawniony uzyskał z kredytu bankowego. Uprawniony sprzedawał energię (...) spółce (...) od listopada 2012 r. a ta spółka płaciła cenę. Pod koniec 2012 r. spółka (...) zwróciła się do uprawnionego o obniżenie ceny energii elektrycznej. W pierwszym kwartale 2013 r. spółka (...) zaprzestała handlu hurtowego energią elektryczną, co zmniejszyło jej przychody. W 2013 r. spółka (...) poniosła stratę ponad 4,4 mln zł, podczas gdy w 2012 r. osiągnęła zysk ponad 12,2 mln zł. W lipcu 2013 r. spółka (...) sprzedała sprzęt IT, rozwiązała umowy o pracę z 11 pracownikami oraz prezesem zarządu i dyrektorem naczelnym i zbyła udziały w spółce Przedsiębiorstwo (...). W dniu 2 lipca 2014 r. spółka (...) jako jedyny wspólnik w spółce (...) podjęła uchwałę o jej rozwiązaniu.

W ocenie Sądu istota problemu w niniejszej sprawie sprowadza się do pytania, czy wierzycielowi spółki z ograniczoną odpowiedzialnością rozwiązanej uchwałą wspólników przysługuje wobec tej spółki lub wobec jej wspólników roszczenie o uchylenie likwidacji, względnie o zakazanie zakończenia likwidacji przed zabezpieczeniem roszczeń tego wierzyciela, jeżeli rozwiązanie spółki i jej likwidacja mogłyby wyrządzić wierzycielowi spółki szkodę. Uznając rozwiązanie spółki za czyn nieuczciwej konkurencji określony w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, uprawniony dopatruje się podstawy prawnej takiego roszczenia w art. 18 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy. Według art. 3 ust. 1 u.z.n.k. czynem nieuczciwej konkurencji jest działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, jeżeli zagraża lub narusza interes innego przedsiębiorcy lub klienta. Zdaniem Sądu, uprawniony dokonuje oceny działania obowiązanych wyłącznie ze swojego punktu widzenia. Tymczasem ocena

ta powinna uwzględniać również interesy obowiązanych. Skoro w 2013 r. spółka (...) poniosła stratę, to w pełni racjonalną decyzją było rozwiązanie tej spółki. Uprawniony zarzuca, że działalność w 2013 r. przyniosła stratę dlatego, że spółka zaprzestała działalności zyskowej. To twierdzenie wydaje się być prawdziwe, ale co do zasady nie można od nikogo wymagać, by prowadził działalność gospodarczą ze stratą, ani by podejmował działalność gospodarczą przynoszącą zyski tylko po to, aby kontynuować działalność przynoszącą straty.

Ocena, czy działanie przedsiębiorcy narusza dobre obyczaje, powinna uwzględniać także interesy przedsiębiorcy, któremu zarzuca się działanie naruszające dobre obyczaje. W okolicznościach sprawy podjęcie uchwały o rozwiązaniu spółki nie narusza dobrych obyczajów. Uprawniony nie uprawdopodobnił roszczeń, które miałyby być zabezpieczone i dlatego sąd wniosek oddalił. Uprawniony uprawdopodobnił interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia. O ile uprawnionemu przysługiwałyby roszczenia o uchylenie likwidacji lub o wstrzymanie likwidacji, zabezpieczenie tych roszczeń w sposób wskazany przez uprawnionego byłoby właściwe. Brak zabezpieczenia doprowadziłby do tego, że nie zostałyby osiągnięty cel postępowania, które chce wszcząć uprawniony.

Zażalenie na to postanowienie złożył wnioskodawca, zarzucając:

1/ naruszenie art. 730¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 oraz art. 18 ust. 1 pkt 2 i art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jednolity Dz.U. z 2003 roku, Nr 153, poz. 1503, z późn. zm.; poprzez bezzasadne przyjęcie, że skarżąca nie uprawdopodobniła, że przysługują jej wobec Obowiązanych roszczenia o usunięcie skutków i zaniechanie niedozwolonych działań stanowiących czyny nieuczciwej konkurencji, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 i art. 18 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, i niezasadne uznanie że: (I) wnioskodawca uznaje za czyn nieuczciwej konkurencji rozwiązanie spółki, podczas gdy, z treści wniosku o udzielenie zabezpieczenia wynika w sposób oczywisty, że skarżąca deliktu nieuczciwej konkurencji upatruje w kompleksie działań obowiązanych polegających na wygaszeniu działalności, wyprowadzeniu majątku, uchwaleniu likwidacji, a w konsekwencji wykreśleniu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. (...) z rejestru przedsiębiorców wyłącznie lub głównie w tym celu, aby doprowadzić do wygaśnięcia niekorzystnych dla Grupy T. długoterminowych umów łączących skarżącą z (...);

(II) ocena, czy działanie przedsiębiorcy narusza dobre obyczaje, powinna uwzględniać także interesy przedsiębiorcy, któremu zarzuca się działanie naruszające dobre obyczaje, podczas gdy przesłankę deliktu, o którym mowa w art. 3 ust. 1 UZNK, stanowi naruszenie lub zagrożenie naruszenia interesu innego przedsiębiorcy (tj. skarżącej), wobec czego interes przedsiębiorcy naruszającego dobre obyczaje jest okolicznością prawnie irrelevantną przy dokonywaniu oceny, czy jego działanie (zaniechanie) stanowi delikt nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w ww. przepisie;

(III) uchylenie się od oceny, czy przedstawiony we wniosku o udzielenie zabezpieczenia kompleks działań podejmowanych przez obowiązanych jest sprzeczny z dobrymi obyczajami wskazanymi przez skarżącą i czy zagraża interesowi skarżącej, a zatem czy stanowi delikt nieuczciwej konkurencji, podczas gdy okoliczności sprawy wskazują, że działania podejmowane przez obowiązanych których celem i skutkiem jest wygaszenie działalności, wyprowadzenie majątku z (...), likwidacja i wykreślenie (...) z rejestru przedsiębiorców wyłącznie lub głównie w tym celu, aby doprowadzić do wygaśnięcia niekorzystnych dla Grupy T. długoterminowych umów łączących skarżącą z (...) są działaniami sprzecznymi zarówno z prawem jak i z dobrymi obyczajami, a skoro zagrażają interesowi innego przedsiębiorcy (tj. skarżącej) stanowią delikt, o którym mowa w art. 3 ust. 1 UZNK;

2/ naruszenie art. 730¹ § 1 k.p.c. oraz art. 738 k.p.c. poprzez wydanie zaskarżonego postanowienia z pominięciem zebranego w sprawie materiału, a w konsekwencji niezasadne przyjęcie, że dochodzone roszczenia skarżącej nie są uprawdopodobnione, podczas gdy w świetle twierdzeń i dowodów przedstawionych przez skarżącą uprawdopodobnione są wszystkie przesłanki roszczeń o usunięcie skutków i zaniechanie niedozwolonych działań stanowiących czyny nieuczciwej konkurencji;

W związku z powyższym wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości oraz udzielenie zabezpieczenia zgodnie z wnioskiem z dnia 8 października 2014 roku; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Krakowie.

W piśmie z dnia 19 stycznia 2015r podniósł nowe okoliczności i dowody, których nie mógł powołać wcześniej, a to:

- śródrocznego skróconego sprawozdania finansowego (...) S.A. za okres 9 miesięcy zakończony 30 września 2014 roku (s. 29; opublikowanego w dniu 13 listopada 2014 roku);

- śródrocznego skróconego skonsolidowanego sprawozdania finansowego Grupy (...) za okres 9 miesięcy zakończony 30 września 2014 roku (s. 9, 17, 51; opublikowanego w dniu 13 listopada 2014 roku);

- pozostałych informacji do skonsolidowanego raportu Grupy (...) za III kwartał 2014 r. z dnia 13 listopada 2014 roku

- z których wynika, że T. prowadzi działalność w segmencie energii odnawialnej, w szczególności w obszarze energetyki wiatrowej i posiada co najmniej cztery farmy wiatrowe (tj. FW L., FW M., FW W. (...) Z.) o łącznej mocy 182,75 MW, które w roku 2014 odnotowały wzrost produkcji energii o 45%, przychody w segmencie energii odnawialnej wzrosły okresie pierwszych trzech kwartałów 2014 roku o ok. 68%, zaś T. planuje dalszą rozbudowę tego segmentu działalności m.in. poprzez budowę kolejnych farm wiatrowych, w tym celu w dniu 22 lipca 2014 roku T. zaciągnął kredyt w wysokości 295 000 tysięcy złotych na realizację inwestycji w obszarach energetyki odnawialnej, w konsekwencji T. jest bezpośrednim konkurentem Skarżącej na rynku, a zatem podejmowane przez T. działania polegające na likwidacji (...) ugruntowują pozycję Grupy T. na rynku energii odnawialnej kosztem Skarżącej jako swojego konkurenta;

- postanowienia Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 listopada 2014 roku, sygn. akt V ACz 1144/14, wraz z uzasadnieniem;

- postanowienia Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 listopada 2014 roku, sygn. akt I ACz 1131/14, wraz z uzasadnieniem;

- z których wynika, że w ocenie Sądu Apelacyjnego w Katowicach działania polegające na „likwidacji spółki przez jedynego współnika po przeniesieniu niemal wszystkich składników majątku spółki na inne podmioty będąca odpowiedzią na brak zgody kontrahenta na renegocjacje umowy i obniżenie cen, jest zachowaniem nagannym, sprzecznym z podstawowymi zasadami lojalności w obrocie gospodarczym" i jako takie są „bezprawne ze względu na sprzeczność z zasadami współzycia społecznego”;

- pozostałych informacji do skonsolidowanego raportu Grupy (...) za III kwartał 2014 roku (s. 17-18), z których wynika, że (...) znajduje się w doskonałej sytuacji majątkowej, co tylko potwierdza, że likwidacja nie ma żadnego uzasadnienia, a jej wyłącznym celem jest wygaszenie długoterminowych umów łączących (...) m.in. ze Skarżącą, co ma na celu wyłącznie zwiększenie rentowności działalności Grupy T.;

- raportu bieżącego T. nr (...) z 27 października 2014 roku;

- artykułu pt. „(...)”, opublikowanego w dzienniku(...)w dniu 4 grudnia 2014 roku - z których wynika, że pomimo doskonałej sytuacji majątkowej (...) likwidatorzy złożyli wniosek o ogłoszenie jej upadłości likwidacyjnej licząc na to, że w ramach upadłości dojdzie do wygaśnięcia umów długoterminowych,

- raportu bieżącego T. nr (...) z dnia 16 grudnia 2014 roku, z którego wynika, że wniosek o ogłoszenie upadłości (...) został oddalony;

- pisma likwidatora (...) Pani J. K. - z dnia 4 listopada 2014 roku do skarżącej, sygnatura (...);

- pisma likwidatora (...) Pani J. K. - z dnia 4 listopada 2014 roku do skarżącej, sygnatura (...);

- komunikatu prasowego (...) pt. „Sąd oddalił wnioski o upadłość (...) z dnia 17 grudnia 2014 roku” - z których wynika, że w ocenie likwidatorów (...) wiarygodności kontrahentów (...) to roszczenia „nieistniejące (...) [które] nie mogą być zasadne”, zaś wiarygodności wynikające z umów długoterminowych „nie podlegają ani zgłoszeniu, ani zaspokojeniu lub zabezpieczeniu w postępowaniu likwidacyjnym”.

W związku z powyższym podtrzymał wnioski o zmianę zaskarżonego postanowienia oraz udzielenie zabezpieczenia zgodnie z wnioskiem z dnia 8 października 2014 roku.

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu zażalenia, uznał je za nieuzasadnione.

Zaskarżone postanowienie jest zgodne z prawem mimo, że należy zgodzić się ze skarżącym, iż zdołał on uprawdopodobnić w niniejszej sprawie, że zespół działań (...) spółki akcyjnej w K. (dalej: (...)) wskazuje na czyn nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, przy założeniu, że ich celem było uniknięcie zobowiązań wynikających z wieloletniej umowy zawartej przez spółkę zależną (...) – spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w T. (w likwidacji), z dodatkową korzyścią wyeliminowania jednego z konkurentów na rynku wytwarzania energii wiatrowej.

Wydaje się, że Sąd I Instancji mało wnikliwie przeanalizował działania obowiązanych w kontekście postawionych zarzutów. Tymczasem, tak to podnosi się w nauce prawa: „[wobec ciągłej zmienności realiów gospodarczych, stałego postępu technicznego, a co za tym idzie pojawiania się wciąż nowych sposobów nieuczciwego konkurencji konieczne jest stworzenie takiej konstrukcji prawnej czynu nieuczciwej konkurencji, której ramami można by obejmować także nowe, uprzednio nie stypizowane (nienazwane) nieuczciwe zachowania przedsiębiorców w obrocie gospodarczym. Funkcję tę spełnia definicja zawarta w art. 3 ust. 1 ZNKU, gdyż pozwala ona sankcjonować nie tylko takie działania przedsiębiorców, które są sprzeczne z prawem, ale także takie, które choć nie stanowią naruszenia przepisów, powinny zostać ocenione negatywnie jako sprzeczne z dobrymi obyczajami oraz zagrażające bądź szkodzące interesom innych przedsiębiorców lub klientów.(...) Obecnie panuje zgodność co do niemożności sklasyfikowania w przepisach ustawowych wszelkich przejawów nieuczciwej konkurencji, stąd też unormowania tego obszaru stosunków gospodarczych we współczesnych ustawodawstwach opierają się na przyjęciu ogólnej definicji (klauzuli generalnej) czynu nieuczciwej konkurencji oraz towarzyszącej jej regulacji poszczególnych, nazwanych czynów nieuczciwej konkurencji (tak: K. Horubski [w:] System Prawa Administracyjnego tom 8 B, Publiczne prawo gospodarcze, R. Hausner, Z. Niewiadomski, A. Wróbel, 2013, Rozdział XI, uwagi zawarte w § 58, System Legalis).

Należy zgodzić się ze skarżącym, iż uprawdopodobnił on, że działania (...) zmierzają do (...) spółki (...) (dalej: (...)), co w konsekwencji uniemożliwi realizację długoterminowej umowy. Takie działania (...) mogą być uznane za czyn niedozwolony ponieważ jest to niezgodne z dobrymi obyczajami kupieckimi i zasadami współżycia społecznego, pod warunkiem wykazania w procesie, iż celem likwidacji – po wcześniejszym wyzbyciu dochodowych składników przedsiębiorstwa – był zamiar uniknięcia zobowiązań wynikających z umów długoterminowych. Godzi to bowiem w fundamentalną zasadę prawa cywilnego, jaką jest dotrzymanie zawartych umów, w dodatku w tak kategoriyczny sposób jak likwidacja spółki bez pozostawienia następcy prawnego i ustanowienia zabezpieczeń dla wierzycieli, przy braku możliwości prawnych zapobieżenia temu procesowi przez wierzyciela. Oceniając zatem sprawę w kategoriach prawdopodobieństwa działania (...) mogą być uznane za czyn nieuczciwej konkurencji.

Brak natomiast obecnie wystarczających argumentów, aby działanie takie przypisać spółce (...), bowiem już z samych twierdzeń wnioskodawcy wynika, że to (...) jako jedyny wspólnik pełniący rolę zgromadzenia wspólników i osiągający profity z wyników działalności podporządkowanej spółki, a więc najwyższej władzy w spółce i decydujący o postawieniu spółki w stan likwidacji ponosi odpowiedzialność za zaistniałą sytuację.

Skoro spółka (...) przyniosła straty rzędu 4 milionów złotych rocznie, to nie można wymagać kontynuowania działalności gospodarczej, a to tego sprawdzają się roszczenia wnioskodawcy żądającego uchylecia likwidacji, a przynajmniej jej wstrzymania. Po pierwsze, wnioskodawca nie liczy się z realiami życia gospodarczego błędnie sądząc, że można kogokolwiek zmusić orzeczeniem sądu do prowadzenia efektywnej działalności gospodarczej

przynoszącej zysk. Co do zasady, Sąd nie powinien wydawać orzeczeń, których nie można wykonać. Nadto takie orzeczenie sądu sprzeciwiałoby się innym podstawowym wartościom demokratycznego państwa, jakim jest zasada swobody gospodarczej. Wyrażonej w art. 20 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, z którego wynika, że podstawą ustroju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej jest społeczna gospodarka rynkowa oparta na wolności działalności gospodarczej, własności prywatnej oraz solidarności, dialogu i współpracy partnerów społecznych. Uzupełnieniem jest art. 22 Konstytucji, zgodnie z którym ograniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny. Przepis art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. w Dz. U. z 2013r., poz. 672 ze zm.) uszczegóławia tę regulację, wskazując, że podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej jest wolne dla każdego na równych prawach, z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa. Wynika stąd, że nie można nikomu nakazać prowadzenia działalności gospodarczej (zakazać jej zaniechania), chyba że wynikałoby to z ustawy i przemawiałby za tym ważny interes publiczny. Dlatego też w sytuacji. Takiej podstawy ustawowej w niniejszej sprawie doszukać się nie można. W tej sytuacji, mimo stanu zagrożenia wywołanego działaniem spółki (...) nie jest możliwym uwzględnienie żądań wniosku. Wreszcie zmuszenie spółki do kontynuowania działalności przynoszącej stratę wymagałoby rozważenia pobrania od wnioskodawcy kaucji na podstawie art. 739 kpc. Wydaje się, że ewentualne roszczenia odszkodowawcze wnioskodawcy w stosunku do (...) są wystarczająco chronione przepisami ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Niemniej swoje roszczenia uprawniony powinien wykazać w procesie z udziałem pozwanego, po przeprowadzeniu wszelkich dowodów obu stron i rozważeniu obustronnych racji.

Z uwagi na powyższe stanowisko, nie było koniecznym analizowanie pozostałych zarzutów zażalenia związanych z uprawdopodobnieniem roszczenia i interesu prawnego.

Biorąc pod uwagę przedstawione argumenty Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono w myśl zasady odpowiedzialności za wynik sprawy na mocy art. 98 kpc.